

kelig, kan han selv foretage Forligsprøve. Det er der Mening i, idet Dommeren, der har havt Sagen optagen til Doms, sat sig ind i den og studeret, hvad den dreier sig om, er vel stikket til at mægle, hvorimod det at sende Sagen tilbage til en Forligsmægler, der i Reglen hverken veed ud eller ind om nogen Ting, som oftest vil være overflødig. Vi have jo mange Tilfælde, hvor Dommeren selv mægler Forlig, f. Ex. i Gæstrettsfage, i Politifager, ved Sø- og Handelsretten, o. s. v., og naar man mener, at ny Forligsprøve er nødvendig, vil det være det Allerheldigste, om denne blev foretaget af Dommeren, hvorved maaste den hele Sag kunde falde bort. Jeg har aldrig været af dem, der sværme for Forligsmæglingen i den Stikfelse, hvori den nu foregaar, fordi den naar den foretages af Folk, der slet ikke ere inde i de juridiske Forhold eller kjende noget til, hvorledes det gaar til med Retssager — og det er jo næsten alle Steder Tilfældet udenfor Kjøbenhavn — ikke har stort at betyde. Hvor der er en Jurist i Forligskommissionen, indrømmer jeg, at det er en fortræffelig Indretning, men naar dette ikke er Tilfældet, giver jeg ikke meget for hele Forligsmæglingen. Der er endnu et meget væsentligt Punkt, som jeg savner i § 6, og som jeg derfor vil tillade mig nærmere at udtale mig om. Naar en til Forligskommissionen Indklaget udebliver fra Forligsmæglingen, saa har det meget slemme Følger for ham, det vil sige, det har den Følge, at selv om han har den soleklaveste Ret i Sagen, saa bliver han alligevel idømt Processens Omkostninger og mulktret oveni købet, fordi han udebliver fra Forligsmæglingen. Her kommer saa temmelig tvivlsomme Spørgsmaal frem, naar der bliver lavet en ny Forligsmægling efter § 6, hvor efter Dommeren jo kan foranstalte en ny Forligsmægling uden nogen paavisselig Begrænsning, blot fordi han finder, at der er Grund dertil. Man maa naturligvis ikke sige om Dommeren, at han vil lade en ny Forligsmægling for at lade den Indklagede slippe for Mulkt og for Omkostningerne; men Spørgsmaalet er det: Naar nu Dommeren har forordnet en ny Forligsmægling, og Parterne møde der, hvad saa? Skal saa alligevel den Indklagede have Mulkt og paalægges Omkostninger, fordi han ikke mødte første Gang, eller er Betydningen heraf bortfaldet derved, at Dommeren nu har arrangeret en ny Forligsmægling, ved hvilken den Indklagede møder? Eller omvendt: Naar Indklagede har mødt ved den oprindelige Forligsmægling, og saa Dommeren arrangerer en ny Forligsmægling, hvor

han udebliver, skal han saa af den Grund betale Omkostningerne. Det er et Spørgsmaal, som, i hvert Fald, for mig staar saare tvivlsomt, saaledes som Paragrafen er affattet, men som iøvrigt vil kunne rettes med Lethed ved en tydeligere Redaktion. Som jeg sagde, staar jeg noget paa de Indklagedes Side, hvor der er Spørgsmaal om Forligsmæglingen, fordi de meget ofte kunne være Gjenstand for en mindre blid Behandling, saaledes som vor nuværende Lovgivning er. Der er saaledes Intet til Hinder for, at en chikanøs Sagsøger kan indklage sin Modpart ligeaa tidt, han vil, til Forligskommissionen. Indklagede maa møde hver Gang, møder han ikke en enkelt Gang, og Sagsøgeren saa anlægger Sag, faar Indklagede Mulkt og Omkostninger. En Sagsøger behøver ikke at anlægge Sag, fordi han indkalder en Mand til Forligskommissionen. Ja, man har Exempler paa, at det sker blot paa Drilleri; men bliver den Indklagede saa en Gang borte, anlægger Sagsøgeren Sag, og saa faar den Indklagede Mulkt og Omkostninger derfor. Derfor har jeg den Mening, at en Indklaget ikke bør kunne tvinges til at møde mere end een Gang i samme Sag. Forligskommissionen kan ganske vist udsætte Sagen, det er en anden Ting; men den Indklagede bør ikke kunne tvinges til at møde mere end een Gang, saaledes at han ikke kan generes ved gjentagne Mæglinger under samme Sag. Det kunde meget let lade sig ordne. Dersom man f. Ex. bestemmer, at naar en Part indklages til Forligskommissionen, skal der leveres ham en Gjenpart af Klagen, og han, naar han saa møder, faar Paategning paa Gjenparten om, at han er mødt i denne Sag, saa behøvede han ikke at møde tiere. Det er en temmelig let Maade at ordne Sagen paa, og skulde hans Gjenpart blive borte, som det ogsaa kan ske, kan han, selvfølgelig uden Betaling, blot faae en Attest af Forligskommissioneren derom. Det er et Spørgsmaal, som jeg blandt Mere har villet antyde, fordi det i Praxis har ikke saa lidt at betyde, og navnlig synes det mig at være haardt, at en Person, blot fordi han er udeblevet fra Forligskommissionen, selv om han er saa sikker paa sin Sag og paa at vinde den som Rogen, skal straffes med at betale Bøder og Omkostninger — i første Instant's ganske vist. Der er flere lignende Tilfælde, som maaste kunne komme under Overveelse her med Hensyn til Spørgsmaalet om Forligsmæglingens Gyldighed. Naar f. Ex. en Sag har været foretaget ved Gæstretten, Politiretten eller en lignende Ret, hvor Dommeren foretager